

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Jarmily Dáskové v právní věci žalobců a/ **V. M.**, b/ **D. M.**, , obou zastoupených JUDr. Petrem Cardou, advokátem se sídlem 568 02 Svitavy, Pod Věží 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem 761 90 Zlín, tř. T. Bati 21, za účasti osob zúčastněných na řízení 1/ **Velkoskladu s plasty s.r.o.**, se sídlem 768 11 Chropyně, Zářící 54, zastoupeného JUDr. Vladimírem Papežem, advokátem se sídlem 767 01 Kroměříž, Tovačovského 3161, 2/ **Město Chropyně**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.7.2009, č.j. KUZL 48282/2009, sp. zn. KUSP 22914/2009 ÚP-Zi,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského osudu v Brně dne 27.9.2009 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ve výroku tohoto rozsudku uvedeného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu v Chropyni, odboru výstavby a životního prostředí (dále stavební úřad) ze dne 10.2.2009, č.j. MCH 771/2009, jímž stavební úřad rozhodl o umístění stavby podle § 79 a § 92 zák. č. 183/2006 Sb. o územním plánování a

stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“, případně „nový stavební zákon“) a současně vydal stavební povolení ke stavbě garáží pro osobu zúčastněnou na řízení č. 1 podle § 115 stavebního zákona.

Krajský soud v Brně svým rozsudkem ze dne 8.12.2010, č.j. 31 Ca 117/2009-87 žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V tomto rozsudku Krajský soud v Brně shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b/ a c/ s.ř.s. Dospěl k závěru, že provedené stavební řízení bude vyžadovat zásadní doplnění. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkami žalobců (jako vlastníků sousedních pozemků) ohledně budoucího znečištění ovzduší, které by mohlo negativně ovlivnit zdraví žalobců a jejich rodinných příslušníků. Tyto námitky budoucích imisí měl správní úřad podle krajského soudu vypořádat postupem podle § 137 stavebního zákona. Odkázal přitom na přípis Krajské hygienické stanice Zlínského kraje, která vyjádřila nedostatek kompetence v oblasti ochrany ovzduší a vyzvala správní orgány, aby se zabývaly příčinnou souvislostí mezi budoucími imisemi a zdravotním stavem žalobců. Dále zpochybnil závěr stavebního úřadu, že ovzduší neznečišťují samotné garáže, ale parkující auta. Uvedl přitom, že nelze oddělit účel stavby garáží od důsledků, které vzniknou jejich užíváním.

Ve svém odůvodnění soud dále odkázal na skutečnost, že v garážích budou parkovat pouze vozidla z okolní zástavby, pak podle soudu opomněl, že namítané znečištění se z velké plochy soustředí na plochu menší, bude proto nezbytné vypracovat studii o vlivu stavby na životní prostředí. Na závěr soud vyzval žalovaného, aby posoudil, zda se jedná o stavbu v zastavěném prostoru či na jeho okraji, a zda je stavba v souladu s ust. § 24 odst. 3 stavebního zákona.

Proti výše citovanému rozsudku krajského soudu žalovaný brojil kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a/ s.ř.s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a podle § 103 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. tj. pro nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

Především namítl, že on ani stavební úřad nemohl vypořádat občanskoprávní námitky postupem podle § 137 zák. 4. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen starý stavební zákon), neboť spojené územní a stavební řízení bylo vedeno podle nového stavebního zákona. V duchu nové právní úpravy, kterou byla preventivní ochrana sousedských práv svěřena stavebním úřadům, se podle názoru žalovaného příslušný úřad v daném případě s uplatněnými námitkami vypořádal a své úvahy v rozhodnutí podrobně popsal a odůvodnil. K doporučení Krajské hygienické stanice ohledně posouzení příčinné souvislosti mezi stavbou a zdravotním stavem žalobců pak stěžovatel – žalovaný uvedl, že tento orgán jednal nad rámec svého oprávnění. Současně konstatoval, že i přesto se správní orgány danou otázkou zabývaly a věc komplexně posoudily a to i na základě kladného stanoviska ze dne 24.9.2008, č.j. MCH 5561/2008, vydaného dotčeným orgánem ochrany ovzduší.

Dále napadl vytknutou nesprávnost týkající se zdroje znečištění vozidly, nikoliv samotnými garážemi s tím, že vytčená nesprávnost byla odstraněna v rámci odvolacího řízení.

Dále namítal, že nelze dovodit, že v předmětných garážích budou parkovat pouze vozidla z okolní zástavby. Názor soudu o nezbytném vypracování studie o vlivu na životní prostředí proto žalovaný považoval za nezákonný. Domnívá se, že stavební úřad se účinkem na životní prostředí na základě posouzení dotčených orgánů zabýval, další podklady pro rozhodnutí považuje za nadbytečné. Stavba se nachází v prostoru mezi bytovou zástavbou a zahradami. Dále navrhl zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil ve svém rozsudku ze dne 29.4.2011, č.j. 8 As 12/2011-118 a shledal ji důvodnou. Především vytkl krajskému soudu užití ust. § 137 starého stavebního zákona, když řízení bylo již vedeno podle nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb. Již tento postup zakládá nezákonnost uvedeného rozsudku. S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud shledal rozsudek nezákonným zrušil jej a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení v souladu s ust. § 110 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud rozhodne opětovně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 s.ř.s.). V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne též o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Zároveň Nejvyšší správní soud zavázal soud nižšího stupně, aby posoudil, zda při použití právního předpisu, který na daný případ dopadá, bude nezbytné zrušit rozhodnutí žalovaného, tedy především zhodnotí, zda správní řízení bude i nadále vyžadovat zásadní doplnění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s. V takovém případě pak soud ve svém rozhodnutí uvede, jaké další podklady by správní orgány měly pro svá rozhodnutí opatřit, a to i v návaznosti na vyjádření Nejvyššího správního soudu uvedené v bodu 23 a 24 tohoto rozsudku, na což krajský soud odkazuje. Rovněž neopomene uvést, podle jakého zákonného ustanovení mají správní orgány při zajišťování těchto podkladů postupovat, resp. jakého právního předpisu se požadované zásadní doplnění skutkového stavu týká. Dále pokud soud nižšího stupně dospěje k závěru, že je v posuzované věci nutné zkoumat, zda stavba garáží má být uskutečněna v zastavěném prostoru či na jeho okraji, měl by současně konkretizovat, z jakého důvodu je uvedené hodnocení vyžadováno a jakým způsobem může učiněný závěr rozhodnutí žalovaného ovlivnit. Konečně se krajský soud vypořádá i se zcela zjevně chybným odkazem na § 24 odst. 3 stavebního zákona. Jak totiž správně namítl žalovaný, uvedené ustanovení ve starém stavebním zákonu neexistovalo (samotný § 24 bez rozčlenění na jednotlivé odstavce byl zrušen v r. 1998) a v novém stavebním zákonu dané ustanovení upravuje kvalifikační požadavky pro výkon územně plánovací činnosti.

Soud na základě zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci nařídil jednání na den 14.12.2011 a přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného s tím, že vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) s přihlédnutím k ust. § 110 odst. 3 s.ř.s., že po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je v tomto řízení soud plně vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Byl konstatován obsah soudního i správního spisu včetně obou výše citovaných rozsudků krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, dále konstatováno rozhodnutí správního orgánu I.stupně – odboru výstavby a životního prostředí Městského úřadu Chropyně ze dne 10.2.2009, č.j. MCH 771/2009, včetně napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.7.2009, č.j. KUZL 48282/2009, konstatováno stanovisko KHS Zlínského kraje ze dne 8.1.2009 a obsah předchozího stanoviska KHS ze dne 22.10.2008, obsah vyjádření odboru výstavby a životního prostředí Městského úřadu Chropyně, souhrnného vyjádření

odboru životního prostředí Městského úřadu v Kroměříži ze dne 4.6.2007 a podstatný obsah správního spisu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16.10.2009 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť při zkoumání správnosti postupu stavebního úřadu při hodnocení námitek vycházel odbor územního plánu z ust. § 89 odst. 5 a ust. § 114 odst. 3 stavebního zákona, neboť v daném případě šlo o spojené územní a stavební řízení. Dle ust. § 89 odst. 5 nového stavebního zákona o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, obecných požadavků na využití území, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Toto posouzení bylo svěřeno stavebním úřadům. Do okruhu posouzení námitek týkajících se umístění stavby na pozemku, zastínění pozemku nebo stavby, narušení pohody bydlení apod., které jsou upraveny obecnými požadavky na výstavbu, nebo lze vycházet ze stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem. Prioritu při posuzování občanskoprávních námitek klade zákon na to, aby si stavební úřad učinil o nich úsudek sám a rozhodl o věci (stavbě samotné). Lze tedy dovodit, že občanskoprávní námitky uplatněné žalobci jsou námitkami, o kterých nedošlo k dohodě, ale netýkají se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv. Proto byly stavebním úřadem posouzeny dle zákonem stanovených kritérií a odbor ÚP jako odvolací správní orgán neshledal v tomto postupu pochybení, které by vedlo ke zrušení či změně rozhodnutí a současně tyto své úvahy podrobně a přesvědčivě v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí popsal. Nesouhlasil s názorem žalobce, že v rámci územního a stavebního řízení bylo třeba zkoumat, zda projednávanou stavbu nebylo možno realizovat jiným způsobem tak, aby se co nejvíce zmenšily zásahy do práv žalobců (změnou jejího umístění – nejméně 3 m od hranice pozemku), neboť správní orgán není kompetentní do návrhu zasahovat. Návrh je stavební úřad povinen projednat, posoudit a rozhodnout o něm tak, jak mu byl předložen s tím, že se přednostně snaží dosáhnout řízení jeho dohody mezi účastníky.

K námitce žalobců, že projednávaná stavba ohrozí jejich zdraví a způsobí jim vážné komplikace odmítl žalovaný s tím, že individuální problémy účastníků řízení nelze stavět nad práva jiného účastníka, který má zájem realizovat svůj záměr a současně prokáže zákonem stanoveným způsobem jeho soulad se všemi právními předpisy. Konkrétní zdravotní stav účastníka řízení nemůže být důvodem k zamítnutí žádosti, neboť zákon stanoví, aby stavební úřad posoudil záměr žadatele z hlediska obecných, zákonem stanovených kritérií uvedených v ust. § 90 a § 111 nového stavebního zákona a pokud zjistí, že předložená žádost je s těmito kritérii v souladu, nezbyvá mu, než projednání s účastníky řízení a dotčenými orgány návrhu vyhovět, což bylo provedeno. Dále odmítl návrh žalobců přizvat k věci znalce, neboť dospěl k závěru, že stavební úřad měl k dispozici všechny zákonem stanovené podklady a doklady, na jejichž základě rozhodnutí vydal.

V neposlední řadě nesouhlasil s námitkou žalobců, kterou opřeli o stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 8.1.2009, neboť toto stanovisko je nutno v řízení posuzovat jako podpůrné a vysvětlující vyjádření k dotazu stavebního úřadu ze dne 13.11.2008, neboť KHS vydala k předmětné stavbě dne 22.10.2008 souhlasné stanovisko, vázané v souladu s § 77 věta třetí zák. č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících předpisů. Tímto souhlasným stanoviskem byl stavební úřad ve smyslu § 90 odst. e/ a ust. § 111 odst. 1 písm. d/ nového stavebního zákona při vydání rozhodnutí vázán. Návrh KHS uvedený v závěru dopisu ze dne 8.1.2009, aby se stavební úřad zabýval

vyjádřeními účastníků jako námitkami, je pak v souvislosti s výše uvedenými nutno považovat za nadbytečné, neboť takto je stavební úřad povinen postupovat ze zákona.

Osoba zúčastněná na řízení č. 1 – Velkosklad s plasty, s.r.o. Zářící Chropyně ve svém vyjádření ze dne 7.9.2009 a 21.12.2009 uvedl, že dlouho trvající stavební řízení, jehož délka je způsobena šikanózními postupy žalobců, způsobil firmě nemalé újmy spočívající jednak v sankcích od jeho dodavatele, jednak dodatečných nákladech, způsobených délkou trvání řízení. Zrušení rozhodnutí by majetkovou újmu ještě podstatněji zvýšilo. Dále uvedl, že ve vazbě na opakované námitky a požadavky vlastníků sousedního pozemku p.č. 1078 v obci k.ú. Chropyně zvažoval, zda se nevyhnout konfrontaci změnou v umístění navrhované stavby. Šířka pozemku, která činí 12,4 m však neumožňuje vyhovění vznešenému požadavku v plné míře. Garáže by sice bylo možno na pozemku otočit tak, aby byly orientovány zadními čely k pozemku p.č., ale nelze je současně posunout do vzdálenosti 3 m od hranice s tímto pozemkem, protože šířka garáží a šířka zpevněné plochy, která se má souběžně s garážemi vybudovat činí 12 m, tedy bez 40 cm celou šíři pozemku. Navíc by bylo nezbytné přepracovat celou dokumentaci, projednat ji s dotčenými orgány a správci inženýrských sítí, což by bylo finančně i časově náročné a hlavně bez záruky, že vlastník sousedního pozemku bude souhlasit. Navíc by si takový krok vyžádal další výdaje spočívající v nákladech na přepracování projektové dokumentace. Proto zúčastněná osoba na řízení trvá na potvrzení napadeného rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení č. 2 – Město Chropyně ve svém vyjádření ze dne 10.9.2009 uvedla, že výstavba předmětných garáží je navržena v souladu s územním plánem Města Chropyně, jedná se o prostor okraj městského sídliště, kde jsou značné problémy s parkováním motorových vozidel pro jejich velký počet. Vzhledem k tomu, že by výstavba garáží pojala část zde parkujících aut, v sídlišti by se změnila poměry na plochách dopravy v klidu a proto Město Chropyně, tuto, byť soukromou aktivitu podporuje.

Žalobce V. M. u jednání uvedl, že se stavbou garáží zásadně nesouhlasí, umístění má být 40 cm od hranice jeho pozemku, v případě, že by garáže postaveny nebyly, nevyskytovaly by se tam ani auta. V dalším odkázal na žalobu, kde podrobně uvedl, že stavba garáží bude znamenat omezení výkonu jeho práv, doložil lékařská potvrzení, z nichž vyplývá, že žalobce a jeho rodinní příslušníci trpí takovými chorobami, že zamýšlená stavba ohrozí jejich zdraví a způsobí jim vážné komplikace. Setrvali na návrhu, aby vliv zamýšlené stavby garáží na zdravotní stav byl přezkoumán znalcem. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že ve věci je rozhodující původní stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje, neboť při vydání původního stanoviska KHS neměla k dispozici zprávy o zdravotním stavu žalobce a jeho rodinných příslušníků. Poté, kdy tyto zprávy KHS získala jednoznačně uvedla, že je třeba zkoumat příčinnou souvislost mezi zamýšlenou stavbou a vlivem na zdravotní stav účastníků řízení a jejich rodinných příslušníků. Setrval na svém návrhu, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno. K důkazu předložil lékařské nálezy týkající se zdravotního stavu pana žalobce V. M. ze dne 7.9.2009 a 30.7.2008, dle nichž je žalobce léčen dlouhodobě v plicní ambulanci, zvýšení prašnosti a koncentrace exhalací v místě bydliště by mělo vliv na zdravotní stav žalobce, neboť nemůže využívat vlastní zahradu. Žalobce trpí kombinovanou ventilační poruchou těžšího stupně a v prašném a jinak hygienicky nevhodném prostředí u něj dochází ke zhoršení dechových potíží se záchvaty a klidovou dušností a je nutné, aby se pohyboval v bezprašném, klidném prostředí, bez přítomnosti chemických a dráždivých látek.

Zástupkyně osoby zúčastněné na řízení Velkoskladu s plasty uvedla, že garáže mají být umístěny asi 150 až 200 m od bydliště žalobců, jinak odkázala v plném rozsahu na vyjádření, které je součástí soudního spisu.

Závěrem zástupce žalobců navrhl z důvodů v žalobě uplatněných zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovaného k dalšímu řízení. Nejde jen o obecnou ochranu ovzduší, ale i konkrétní situaci žalobců. Správní orgány při svém rozhodování měly dbát práv žalobců, jak vyplývá z § 127 občanského zákona, pokud rozhodovaly o námitce občanskoprávního charakteru, tj. o námitce budoucích imisí, měly k tomu mít dostatek podkladů, což se nestalo. Jak vyplývá z konstatovaného hlediska KHS vliv konkrétní stavby měl být posuzován s ohledem na konkrétní zdravotní stav žalobce, který je dostatečně doložen ve spise. Výfukové plyny z aut vyjíždějících z garáží mohou mít vliv na zhoršení zdravotního stavu žalobce. Rychlost právního řízení nemůže být na úkon objektivního posouzení věci. Závěrem požádal o úhradu nákladů řízení.

Zástupkyně žalovaného závěrem navrhla zamítnutí žaloby s odkazem na důvody, které byly uvedeny podrobně v písemném vyjádření k žalobě, zdůraznila, že správní orgány obou stupňů vypořádaly námitky v souladu s novým správním řádem a stavebním zákonem. Doporučení KHS jde nad rámec jeho kompetencí, nicméně i přesto se tím prvostupňový správní orgán zabýval. Náklady řízení neúčtovala.

Krajský soud v Brně přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v rozsahu napadení žalobou (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud se zabýval žalobními námitkami žalobců, které jsou v podstatě shodné s námitkami uvedenými v odvoláních žalobců. Jako hlavní námitku žalobci uvádí, že výstavbou garáží a poté jejich provozem se zvýší znečištění ovzduší, což může velmi negativně ovlivnit zdraví žalobce a jeho rodinných příslušníků. Na podporu svých námitek předložili řadu lékařských nálezů. Dále odkazují na stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 8.1.2009 s dovětkem, že posouzení exhalací výfukových plynů a chemických látek do ovzduší do kompetence orgánů ochrany veřejného zdraví nespadá, ale z tohoto stanoviska vyplynulo, že by se šetřením exhalací měly zabývat příslušné správní orgány, tj. orgány na ochranu ovzduší.

Na základě přezkoumání napadených rozhodnutí a důvodů v nich uvedených soud dospěl k závěru odlišnému než v prvním rozsudku vydaném ve věci, zrušeným Nejvyšším správním soudem. Soud konstatuje, že podle ust. § 89 odst. 5 zák. č. 183/2006 Sb. (nový stavební zákon) vyplývá, že o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, obecných požadavků na využití území, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.

Tatáž problematika je řešena i ust. § 114 výše citovaného zákona v odst. 3.

Žalovaný správní orgán uvedl, že ve věci bylo postupováno v souladu s ust. § 90 odst. e/ a ust. § 111 odst. 1 písm. d/ stavebního zákona č. 183/2006 Sb. a k námitce žalobce odkazující na stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 8.1.2009 uvedl, že nutno v řízení posuzovat toto stanovisko jako podpůrné a vysvětlující vyjádření, které tatáž KHS vydala k předmětné stavbě ze dne 22.10.2008 jako souhlasné stanovisko vázané v souladu na § 77 věta třetí zák. č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví a změně některých souvisejících předpisů.

Co se týče námitek podaných žalobci vypořádal se s nimi v souladu s ust. § 89 odst. 5 a ust. § 114 odst. 3 stavebního zákona, v němž do kompetence správních orgánů patří i posouzení budoucích imisí způsobených stavbou. Z obou citovaných ustanovení (§ 89 odst. 5 a ust. § 114 odst. 3 stavebního zákona) vyplývá, že posuzování tzv. občanskoprávních námitek jako preventivní ochrana tzv. sousedských práv (§ 127 občanského zákoníku) bylo v souladu s principem jednotného správního řádu svěřeno stavebním úřadům. Stavební úřad při svém posuzování námitek, o kterých nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení vycházel z obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů a technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Do tohoto okruhu námitek patří zejména námitky týkající se umístění stavby na pozemku, zastínění pozemku nebo stavby narušení pohody bydlení apod., které jsou upraveny obecnými požadavky na výstavbu, nebo lze vycházet ze stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem. Prioritu při posuzování občanskoprávních námitek klade zákon na to, aby si stavební úřad o nich učinil úsudek sám a rozhodl o věci – stavbě samotné. Z uvedeného lze dovodit, že občanskoprávní námitky uplatněné žalobci jsou námitkami, o kterých nedošlo k dohodě, ale netýkají se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv. Proto byly stavebním úřadem posouzeny dle zákonem stanovených kritérií a odbor ÚP jako odvolací správní orgán neshledal v tomto postupu pochybení, které by vedlo ke zrušení či změně rozhodnutí a současně tyto úvahy podrobně a přesvědčivě v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí popsal.

Krajský soud v Brně po projednání věci se k tomuto stanovisku žalovaného připojil, neboť navazuje na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ust. § 89 odst. 5 a navazujícího ust. § 114 odst. 3 stavebního zákona upravuje postup stavebního úřadu při řešení občanskoprávních a jiných námitek. Právní teorie a praxe dospěla v tomto kontextu k rozlišení námitek veřejnoprávních (územně či stavebně technické námitky) a námitek občanskoprávních. O námitkách veřejnoprávních rozhoduje vždy stavební úřad, u námitek občanskoprávních tomu tak není vždy. Občanskoprávní námitky je možné v souladu se zněním stavebního zákona dále rozdělit na dvě skupiny, tj. na námitky, které překračují pravomoc stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy (jedná se typicky o námitky zpochybňující vlastnické právo nebo jeho rozsah, nesprávnost hranice pozemků v terénu, vydržení, protichůdné námitky spoluvlastníků, zasahování do sousedního pozemku ve vlastnictví jiného subjektu či nerespektování existující služebnosti nebo jiného věcného břemene). Námitky svým charakterem pravomoc stavebního úřadu zcela doslova vzato jen přesahují, tzn., že pravomoc stavebního úřadu zabývat se jimi je dána sice ze zákona, ale není-li zde vůle účastníků řízení k dohodě, pak pravomoc autoritativně o námitkách tohoto typu rozhodnout patří soudu, a to pouze tehdy, využijí-li účastníci této možnosti a návrh civilnímu soudu ve lhůtě stavebním úřadem jím k tomu určeném samy podají. Neučiní-li tak pak se pravomoc opět tzv. vrací stavebnímu úřadu, a to již v plné míře, tzn., že stavební úřad je již

oprávněn o těchto námitkách sám rozhodnout (rozsudek NSS ze dne 23.4.2008 č.j. 9 As 61/2007-52, publikovaný pod č. 1602/2008 Sb. NSS na www.nssoud.cz).

Druhou skupinu pak tvoří námitky, jež nepřekračují pravomoc stavebního úřadu a ten je proto povinen o nich rozhodnout. Typicky se jedná o námitky budoucích imisí, tj. námitky proti předpokládané hlučnosti, prašnosti, zastínění, odstupu stavby apod. (rozsudek NSS ze dne 25.7.2007, č.j. 1 As 1/2007-104).

Z uvedeného vyplývá, že povinnost stavebního úřadu odkázat účastníka řízení na soud a řízení přerušit je dána pouze v případě občanskoprávní námitky překračující pravomoc stavebního úřadu, která by současně v případě její oprávněnosti měla za následek nemožnost uskutečnění požadované stavby či jiného opatření. V ostatních případech taková odkazovací povinnost stavebního úřadu dána není a ten si může o námitce učinit úsudek samostatně.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu lze v řízení podle stavebního zákona uplatnit námitky jednak proti imisím již nastalým, ale jednak se lze domáhat ochrany proti imisím hrožícím (budoucím, očekávaným). Nejvyšší soud opakovaně vyslovil názor, že o námitce budoucích imisí musí stavební úřad rozhodnout sám a nemůže s touto námitkou odkazovat účastníky na soud (rozs. ze dne 13.12.1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97, nebo usnesení ze dne 20.10.2001, sp. zn. 22 Cdon 2029/99).

V posuzovaném případě bylo zjištěno, že žalobci v řízení o umístění a povolení stavby „řadové garáže ulice Nádražní v Chropyni“ se domáhali ochrany svého vlastnického práva z důvodu imisí budoucích. V tomto případě zde nastává pravomoc stavebního úřadu, resp. povinnost o těchto námitkách rozhodnout, což rozhodl a v tomto případě nelze postup správních orgánů považovat za nesprávný. Jak vyplývá ze správního spisu stavební úřad posoudil vlivy záměru na životní prostředí podle ust. § 4 odst. 1 písm. d/ zák. č. 100/2001 Sb. a z listinných důkazů včetně stanoviska Krajské hygienické stanice ze dne 22.10.2008, stanoviska Městského úřadu Kroměříž, odbor životního prostředí z 4.6.2007 a odboru výstavby a životního prostředí Chropyně z 24.9.2008 lze konstatovat, že tyto garáže nedosahují příslušných limitních hodnot.

Z přílohy k výše citovanému zákonu pod bodem 10.6 skladové nebo obchodní komplexy včetně nákupních středisek, o celkové výměře nad 3000 m² zastavěné plochy; parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 100 parkovacích stání nepodléhají posuzování v rámci záměru. V posuzovaném případě se jedná pouze o 37 garáží.

Na základě výše provedeného dokazování soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán postupoval v souladu s platnými právními předpisy, když rozhodnutí správního orgánu I.stupně potvrdil a odvolání žalobců zamítl.

Protože soud podanou žalobu neshledal jako důvodnou, nezbylo, než ji zamítnout, jak mu to ukládá ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení mezi účastníky se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci byl úspěšný žalovaný a

bylo by tedy možno mu přiznat právo na náhradu nákladů tohoto řízení včetně nákladů kasační stížnosti. Jelikož však žalovaný prohlásil, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Výrok o náhradě nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení a oporu v ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. Z důvodu zvlášť zřetele hodných může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žádný z těchto okolností tímto ustanovením předkládaným v dané věci nenastala, rozhodl soud, že osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Podle § 104 odst. 3 písm. a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno NSS; to neplatí, je-li jako důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS.

V Brně dne 14. prosince 2011

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu